

Arrest

nr. 151 128 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 17 februari 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In hun middelen voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 9 juni 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“In een enig middel voeren verzoekers een de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikelen 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Waar verzoekers stellen dat niet omtrent hun integratie, hun langdurig verblijf en hun taalkennis gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, mist dit betoog feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk omtrent voormelde elementen gemotiveerd. Uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekers aangevoerde elementen en duidelijk heeft gemaakt om welke reden deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De Raad laat tevens gelden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet ‘verder’ te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing ‘het waarom’ of ‘uitleg’ dient te vermelden. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers de kennis van de Franse taal, hun sociale integratie en hun werkbereidheid als elementen ten gronde aangehaald hebben. Daar de aanvraag onontvankelijk verklaard werd, diende de verwerende partij niet verder omtrent deze elementen te motiveren en stelde terecht dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om voor het nemen van de bestreden beslissing duidelijk haar buitengewone omstandigheden, met name de elementen waardoor de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend, aan de verwerende partij mee te delen.

Uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekers de volgende elementen als buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, met name enerzijds het gegeven dat mevr. D. een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend had en dat inzake voormelde aanvraag nog geen beslissing was genomen en anderzijds werd in de aanvraag gesteld dat de kinderen EN.(de tweede verzoekende partij) en EM schoolloepen in België en dat van hen niet verwacht kon worden dat het schooljaar onderbreken. In dit verband verwezen verzoekers ook naar het arrest met nummer 121 928 van de Raad van State en 11 december 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met betrekking tot het schoollopen

van de kinderen EN.(de tweede verzoekende partij) en EM wordt erin de bestreden beslissing uitdrukkelijk omtrent gemotiveerd. Er wordt gewezen op het gegeven dat verzoekers van 2005 tot 2010 in hun land van oorsprong woonden, dat verondersteld mag worden dat ze daar schoolliepen, dat ze niet aantonen dat ze in hun land van herkomst geen scholing kunnen krijgen, evenmin geven ze aan dat ze een bijzondere vorm van scholing nodige hebben. Tot slot wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat de tweede verzoekende partij meerderjarig is en bijgevolg niet schoolplichtig is volgens de Belgische regelgeving. Deze concrete motieven van de bestreden beslissing worden door verzoekers niet weerlegd. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekers in hun aanvraag niet hebben aangegeven dat ze menen dat het terugkeren naar hun land van herkomst gelijk staat met het verlies van een schooljaar. Bijgevolg kan men de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts beperken verzoekers zich in hun verzoekschrift tot een blote bewering die niet met een begin van bewijs gestaafd wordt, waar ze stellen het terugkeren naar het land van herkomst gelijk staat met het verlies van een schooljaar. De verwijzing naar een arrest van 20 maart 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk, daar de verzoekers zelf aangegeven dat voormeld arrest betrekking heeft op de ongegrondheid van een beslissing. Door te verwijzen naar arresten van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weerlegt de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet. In casu laten verzoekers immers na aan te tonen waarom de kinderen, waaronder de tweede verzoekende partij die ondertussen meerderjarig is, in het land van herkomst geen onderwijs kunnen volgen. In het arrest van 11 december 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd immers aangetoond dat de kinderen de taal van het land van herkomst niet spraken. In casu wordt een dergelijk bewijs niet aangebracht. In het arrest van de Raad van State met nummer 121 928 werd uiteengezet dat de verwerende partij reeds sinds 27 augustus 2001 op de hoogte was van het schoollopen van de kinderen en lange tijd gewacht heeft vooraleer een beslissing te nemen met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. In casu werd de aanvraag ingediend op 31 maart 2014 en werd op 4 februari 2015 een beslissing genomen. Bijgevolg is de situatie van verzoekers niet vergelijkbaar met de situatie van verzoekers in het arrest met nummer 121 928 van de Raad van State. Het gegeven dat voormelde aanvraag vooraf ging van andere aanvragen en procedures, zoals de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9ter en 9bis van de Vreemdelingenwet en de twee asielaanvragen van betrokkenen, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. De verschillende procedures, zoals terecht in de bestreden beslissing aangegeven, werden telkens binnen een redelijke termijn afgesloten.

In het tweede onderdeel van haar middel stellen verzoekers dat rekening dient gehouden te worden met de globale duur van het verblijf op het Belgisch grondgebied om te oordelen of een langdurig verblijf een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekers menen dat in de bestreden beslissing onterecht een onderscheid werd gemaakt tussen de "periode van de asielpcedure enerzijds en de procedure van de medische regularisatie anderzijds." Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers hun langdurig (legaal) verblijf niet als buitengewone omstandigheden in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hadden ingeroepen. Bijgevolg diende de verwerende partij hieromtrent niet te antwoorden. Wel hadden verzoekers in hun aanvraag gewezen op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die in hoofde van mevrouw D. ingediend was en waarin er volgens verzoekers nog geen beslissing genomen was.

Alhoewel er in de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat in hoofde van mevrouw D. een afzonderlijke beslissing genomen wordt, werd in de bestreden beslissing nagegaan of er nog aanvragen hangende waren op het moment van de bestreden beslissing. In casu werd er geconcludeerd dat er geen enkel aanvraag van de verzoekende partij bij de verwerende partij hangend was op het moment van de bestreden beslissingen. Verzoekers betwisten ook niet dat inzake de verschillende aanvragen die zij ingediend hebben, reeds een beslissing genomen was op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad ziet voorts niet in waarom het bestuur zou moeten motiveren wat dan wel buitengewone omstandigheden zijn. Het komt immers aan de verzoekende partij toe de elementen aan te halen die volgens haar zich verzetten tegen een aanvraag in het herkomstland. Deze elementen worden beoordeeld door het bestuur, hetwelk terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Het bestuur dient – indien zij de aangevoerde elementen niet aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – te motiveren waarom zij deze niet aanvaard, hetgeen zij in casu gedaan heeft.

Tot slot geven zij met hun kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De uiteenzetting van verzoekers laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister te dezen beschikt. Een

schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekers maken alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kunnen zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan verzoekers ook niet dienstig voorhouden dat de door hen aangehaalde elementen om hun verblijf te regulariseren genegeerd werden. Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan temauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is gelet op hetgeen voorafgaat.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 24 juni 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 juli 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 9 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partijen stellen dat noch de bestreden beslissing noch de beschikking een antwoord biedt op hun vraag waarom de intentie om te vermijden dat een schooljaar wordt onderbroken geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Zij menen dat de gevolgen van de bestreden beslissing in dit opzicht disproportioneel zijn, daar men van minderjarige kinderen onmogelijk kan verwachten dat zij een schooljaar verliezen, enkel omwille van de verplichting om de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het buitenland in te dienen. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing.”*

2.5. Voor zover de verzoekende partijen op 24 juni 2015 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus hebben kenbaar gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting benadrukken dat de verwerende partij niet motiveert waarom hun intentie om te vermijden dat een schooljaar wordt onderbroken geen buitengewone omstandigheid kan vormen en voor het overige volharden in hun verzoekschrift, wijst de Raad er vooreerst op dat in de beschikking van 9 juni 2015 uitdrukkelijk wordt gewezen op de motivering in de bestreden beslissing omtrent het schoollopen van de kinderen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden blijkt uit voormelde motivering duidelijk waarom de verwerende partij het schoollopen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard heeft. Voorts wordt in de beschikking van 9 juni 2015 ook op gewezen dat de verzoekende partijen de concrete motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en wordt uiteengezet dat de situatie van de verzoekende partijen niet gelijkaardig is aan de situatie in de arresten die ze in hun verzoekschrift aanhalen. Op al deze elementen van de beschikking gaan de verzoekende partijen met hun betoog ter terechtzitting niet in. Door louter een aantal elementen van hun verzoekschrift te beklemtonen waarop in de beschikking uitdrukkelijk geantwoord werd, maar geen concrete opmerkingen te maken omtrent de beschikking van 9 juni 2015 en voor het overige te volharden in hun verzoekschrift, maken de verzoekende partijen *in casu* niet aannemelijk dat de beschikking onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 9 juni 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS